

РЕШЕНИЕ

№ 4032

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 25.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **12304** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 83, ал. 5 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия /ЗОБВВПИ/.

Образувано е по жалба на И. С. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 30, срещу Решение за отнемане на разрешение за носене, употреба и съхранение на късо огнестрелно оръжие, рег. № 230000-16513 от 18.11.2021 г., издадено от началника на Об РУ - СДВР.

В жалбата се твърди, че оспореният отказ е незаконосъобразен, като е постановен при неспазване на установената форма, при нарушение на административнопроизводствени правила и на материалния закон. Сочи, че актът преследва цели различни от законосъобразните такива при издаване на актове с посочената правна квалификация. Твърдя, че необходимостта от оръжието за самоотбрана не е отпаднала и излага мотиви в тази насока.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява, представлява се от адв. Н., който поддържа жалбата и моли съда за отмяна на отказа и претендира присъждането на разноски, за които представя списък.

Ответникът - Началник на Об РУ - СДВР, се представлява от юрк. Х., който моли съда да остави жалбата без уважение и да потвърди процесното решение. Представя писмени бележки, в които излага аргументи относно законосъобразността на постановения отказ. Прави искане за присъждането на юрисконсултско

възнаграждение и възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар. Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление с вх. № 142400-3774 от 06.10.2021 г. от И. С., за вземане на отчет и контрол и издаване на издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на притежаваните от него огнестрелни оръжия за „самоотбрана“ и „спортни дейности“, поради промяна на постоянен адрес.

След служебна проверка от служители на 06 РУ-СДВР, обективирана в докладна записка рег. № 230р-45516/18.11.2021г., е предложено да бъде взето отношение по компетентност, с оглед издаване на решение за отнемане на разрешение за съхранение, носене и употреба на късо огнестрелно оръжие и боеприпаси за него / РНУСОБ/, поради отпаднала необходимост от притежание на огнестрелно оръжие и боеприпаси за „самоотбрана“ и „спортни дейности“, визирани в чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ.

С писмо с вх. № 142400-4225 от 08.11.2021 г. С. е изложил мотивите за притежание на огнестрелно оръжие за самоотбрана. С оглед на възражението/мотивационното писмо с докладна записка с рег. № 230р-45516 от 18.11.2021г. е предложено от началник група „КОС“ 06-РУ СДВР да бъде започната процедурата за издаване на решение за отнемане на РНУСОБ. Въз основа на горното, началникът на 06 РУ-СДВР е постановил процесния отказ, с което на жалбоподателя е отнето разрешението за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие. За да постанови акта си, органът е приел, че е отпаднала основателната причина за издаването на разрешението. На 22.11.2021 г. актът е бил надлежно съобщен на жалбоподателя, видно от отбелязването.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 50, ал. 3, във връзка с чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ - началник на 06 РУ-СДВР.

Процесното решение отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същото е издадено в законоустановената писмена форма. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ, при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението. В конкретния случай административният орган приема, че е налице хипотезата на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, съгласно разпоредбата на която разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни

оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, обосноваваща по несъмнен начин издаването на разрешение.

Случаите на отпадане на основателната причина по смисъла на тази разпоредба, представляват самостоятелно основание за отнемане на издаденото разрешение, съобразно чл. 155, ал. 1 от ЗОБВВПИ, преди да е изтекъл срока на действието му, но само ако се установи, че обстоятелствата, обосновавали нуждата от неговото издаване, вече не съществуват т.е. констатирани са новонастъпили правопогасяващи факти. За да се направи преценка дали е отпаднала необходимостта от вече издадено по надлежния ред разрешение, следва да се установи каква е била необходимостта, наложила неговото издаване. В конкретния случай това не е сторено от административния орган, с което е нарушена разпоредбата на чл. 35 от АПК - индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

В рамките на съдебното производство с допълнителна молба от 13.12.2021 г., са представени: Удостоверение № 1417/02.12.2021 изд. от Специализираната прокуратура на Република България, от което, както и от представената административна преписка по делото се установява, че спрямо жалбоподателя И. С. С., ЕГН: [ЕГН], в Специализираната прокуратура, в процесуално качество на свидетел, се наблюдават пр. пр. № 221/2013 по описа на СП; пр. пр. № 2041/2019 по описа на СП; пр. пр. № 250/2020 по описа на СП. Взетата мярка за незабавна съдържа мотиви относно възможността за възникване на реална опасност за живота и здравето на свидетеля и на неговото семейство. Представено е постановление от 06.10.2021 г. за защита на свидетел по пр. пр. № 250/2020 г., с което е взета мярка за незабавна защита спрямо И. С., изразяваща се в осигуряване на лична физическа охрана. Същата е била известна и на административния орган, който е посочил номера му в съпътстващата издаването на оспореното решение докладна записка на мл. експерт КОС. В постановлението е посочено, че действително в резултат на неговото свидетелстване може да възникне реална опасност за неговия живот и здраве или за живота и здравето на неговите близки и в този смисъл са налице достатъчно основания за да се предположи реалността на тази опасност предвид обстоятелството, че по делото се разследват лица, извършили тежки престъпления. Предоставянето на мярка за незабавна защита с постановление на прокуратурата, както и предоставянето на тази защита, чрез лична физическа охрана, в процесния случай, не изключва непосредствено възникналата и установената от прокуратурата опасност за живота и здравето на защитения свидетел и неговото семейство.

Отнетото разрешителното е издадено на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, с оглед нуждата от самоотбрана. Нито в хода на административното производство, нито в хода на съдебното производство административният орган е ангажирал доказателства, от които да се установява по безспорен начин, че е отпаднало основанието за издаване на разрешението, поради което същото следва да бъде отнето. Доколкото се касае за отнемане на валидно разрешение, е следвало именно той да установи по категоричен начин отпадането на основателната причина. След като това не е сторено, съдът приема, че атакуваното решение е постановено в противоречие с материалния закон - при липсата на предпоставката по чл. 155, ал. 1,

предл. 2 във връзка с чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ.

С оглед на изложеното одроленият административен акт се оказва незаконосъобразен и следва да се отмени, като преписката се върне на Началника на Об РУ на СДВР за издаване на нов акт в съответствие с тълкуването на закона, дадено в настоящето решение.

При този изход на правния спор, на жалбоподателя се дължат сторените и претендирани в производството съдебно деловодни разноски в размер на 2410 лв., от които ДТ и възнаграждение за адвокат, по отношение на което съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност, с оглед правния спор и две процесуални производства по него-по спиране и по съществу.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 63 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. С. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 30, Решение за отнемане на разрешение за носене, употреба и съхранение на късо огнестрелно оръжие, рег. № 230000-16513 от 18.11.2021 г., издаден от началника на Об РУ - СДВР.

ИЗПРАЩА преписката на Началника на Об РУ-СДВР за произнасяне по искането и издаване на акт в съответствие с тълкуването и прилагането на закона в настоящето решение.

ОСЪЖДА СДВР-чрез началника на Об РУ-СДВР, да заплати на И. С. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 30, чрез адв. Н., сумата от 2410 /две хиляди четиристотин и десет/ лева, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: